

2 november 2009

We hadden afgesproken dat we om zeven uur naar Ndolo, het vliegveld voor de binnenlandse vluchten met kleinere vliegtuigen, zouden vertrekken van waaruit we naar Ilebo zullen vliegen. Het is uiteindelijk negen uur als we vertrekken. Het is dus weer duidelijk dat hier niet alles verloopt zoals het gepland werd. Ik draag het rood-wit gestreepte hemd en de beige broek die ik gisterenavond van Jean gekregen heb.

Gisteren was het al ons opgevallen dat de Boulevard Lumumba serieus verbreed wordt. De chinezen voeren op die manier een deel van hun contract uit met de Congolese staat: in ruil voor, laat het mij omschrijven als economische activiteiten, moeten ze de wegeninfrastructuur verbeteren. Aangezien die boulevard blijkbaar wel heel breed moet worden, het is een belangrijke toegangs- en uitvalsweg naar en van de stad, moesten heel wat meer dan honderd jaar oude bomen voor dit project sneuvelen. Dat hebben ze hier niet al te graag. Tussen die bomen, die heel wat schaduw boden, lagen heel wat groentetuintjes. Hier en daar moesten ook wat huizen verdwijnen, benzinstations daar nu al bijna op de verbreedde weg staan, zullen ook moeten verdwijnen of verplaat worden. En wat vertelde men mij hier? Eerst bestonden er plannen om een nieuwe, brede weg stad uit- en inwaarts aan te leggen, quasi langs de Congostroom. Om langs dat traject aan te duiden welke woningen moesten verdwijnen, kwamen de chinezen met een borstel en verf die huizen merken. Toen bevolking eindelijk begreep wat de bedoeling was, uitleg kregen ze namelijk niet, smeten ze stenen naar die chinezen die bang wegliepen. Ze bleven een paar dagen weg en kwamen dan 's nachts terug

om hun markeringswerk verder te zetten. Dat was echter van het 'goede' teveel. Er werden buurtcomités opgericht en die hebben het project kunnen stopzetten. Er werd dan maar beslist om de Boulevard Lumumba te verbreden. Dat was sowieso al een drukke weg en daar moesten verhoudingsgewijs veel minder woningen verdwijnen. Is dat zo gebeurd? Men heeft het mij verteld.

Rond 9.30u. komen we in Ndolo aan en vertrekken na de formaliteiten zo rond 10.15u. Terwijl we wachtten heeft een van de bedienden van Socfin Gaëtan opgebeld om hem te melden dat hij mijn valies zal ophalen en naar Socfin brengen zodra die aangekomen is. Gaëtan belooft hem te zullen verwittigen als de valies aangekomen is, dat moet normaal gezien vanavond gebeuren of morgen, meldt hij. Die valies zal dan, als alles goed gaat, woensdag met het vliegtuig van Socfin meekomen. Alexandre van Mapangu, Dominique Cornet directeur van Socfin, Rocco een Italiaanse Belg en een zwarte IT-specialist uit Maniema reizen met ons mee. Rocco is gespecialiseerd in de bouw en de IT-man moet een telefonie- en internetprobleem in Mapangu oplossen.

Aan het begin van de startbaan zitten zeker meer dan honderd spierwitte koereigers in het gras op insecten te jagen, die als een witte flapperende wolk opvliegen als ons taxiënd vliegtuig zich klaar zet om op te stijgen. Tegen de achtergrond staan twee DC3's te getuigen van een glorieus verleden.

De vlucht verloopt vlot.

In Ilebo heerst zowat dezelfde drukte als vorig jaar. De kruispunten die we passeren zijn wat geacommodeerd maar het wegje naar het prauwhaventje is nog even abominabel als vorig

dreigend onweer boven de Kasai

jaar. Je moet hier een goede chauffeur zijn die de weg kent en die er durft te rijden. Aan het haventje zijn er minder kinderen die in het water spelen, enkele vrouwen doen er de was of nemen, gekleed, hun bad.

De vaart met de prauw is ook deze keer heel aangenaam. We varen amper 1.40u. over de 60 kilometer door de brousse in een fenomenaal luchtdecor van zware onweerswolken. Kinderen zwaaien en roepen ons toe, kleine prauwen wiebelen op en neer door de golven die ons grotere prauw veroorzaakt, vissers maken 'geestige' dansspasjes als wij voorbij hun zandbank varen: mooi, echt mooi! En natuurlijk zijn de 'badkamers' er ook nog, mannen en vrouwen van mekaar gescheiden. Op het water drijven her en der kapokplukken. We ontwaren echter

slechts één kapokboom die vol voetbalgrote kapokbollen hangt.

Aan het haventje van Mapangu is het minder druk. Vorig jaar lagen hier twee duwbotten aangemeerd en dat brengt heel wat drukte en ambiance met zich mee. Wij worden samen met ons valiezen in de laadbak van een 4x4 'gestapeld' om over de hobbeldebobbeltweg naar ons verblijf voor twee nachten te rijden. Veel geschud, weg en weer, is ons deel.

In het huis dat we van vorig jaar kennen maken we kennis met onze gastvrouw en een aantal gastheren: Caroline en Guillaume, het jonge koppel dat we vorig jaar kort op het vliegveld van Ilebo gezien hebben en twee jonge gasten, agronomen waarvan een vast in dienst is, de andere doet een soort stage om uit te maken of hij hier wel kan aarden. Guillaume en

Caroline zijn ook allebei agronoom. Guillaume werkt full time op de plantage en heeft de leiding over het heraanplanten van de oliepalmen. Tot nu toe zijn al 100ha heraan geplant, 1000ha zijn klaar om aangeplant te worden; de jonge boompjes staan klaar in de kwekerij. Caroline heeft van in het begin van haar verblijf hier het beleid van het ziekenhuis 'getrokken'.

Bij een koele pint bediscuteren we van alles en nog wat, uiteraard ook een aantal zaken aangaande het ziekenhuis. Zowel Caroline als Dominique geven een goede indruk. De Italiaanse Belg is nogal hevig in zijn uitspraken, grootsprakerig, koloniaal ook waarmee ik niet wil gezegd hebben dat hij het op een aantal punten verkeerd voor heeft. Nee, ik heb het vooral over zijn manier waarop.

De jonge gasten hier hebben een eigen groentetuin en daarvan kunnen we tijdens het avondmaal genieten: Chinese kool en aubergines (met curry), frietjes (van aangekochte aardappelen - het is hier te warm om aardappelen te kweken), rijst en gebakken kip. De ambiance aan tafel is echt aangenaam maar rond negen uur vertrekt iedereen naar bed. Ze staan hier 's morgens om vijf uur op en om zes uur beginnen ze te werken. Rond 14 uur is er dan middagmaal en vanaf 15 uur werken ze dan door tot de avond valt. Het is dan al 18 uur.

In de vooravond hebben Yves en ik wat e-mails bekeken en ik heb mijn foto's van drie dagen ver op het notebook-je gezet dat ik vorige week in de Makro gekocht heb voor dokter Petit-Jean die Yves om een computer gevraagd had. Het is een klein maar handig en krachtig ding waarmee heel gemakkelijk en vlug te werken valt.

Er is hier wel een en ander veranderd bij vorig jaar. Roland is hier niet meer en Dominique is in zijn plaats gekomen, hij runt de zaak vanuit Kinshasa. Een aantal sloten van bin-

nen deuren zien er om een of andere reden veel versletener uit en ik heb de indruk dat er wat minder meubels staan. Tintin is weer in Kinshasa en Mark is terug thuis in Indonesië. De nieuwe groep jonge mensen vormt hier nu de permanentie. Er heerst een heel andere, absoluut niet koloniale sfeer.

op comfortabele zeteltjes
in de laadbak
van een 4 x 4